

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Sous i sumes | Hem llegit que els col·legues articulistes al nostre diari de capçalera -*El Punt* estricte o l'ampliat a l'*Avui*- aprofiten per elevar l'anècdota del seu viatge estival a la categoria de columna: que si uns canelons molt particulars a Roma, que si el *ferragosto* a Itàlia és càlid i humit, que si la bullabessa de Marsella, que com són els noruecs... En canvi, la informació més incolora ha garbellat sobretot les distintes partides que forneixen la nòmina dels polítics, algunes de prou saboroses: què cobren com a alcaldes, què ingressen com a diputats (Diputació i Parlament), què reben dels consells comarcals, quant els paguen per assistir (!) a les sessions, dietes, quilometratge... Com que una colla acumulen càrrecs -anava a dir *feines*-, molt lector hi ha trobat a faltar les sumes: tant de l'Ajuntament, tant de diputat, tant del Consell, tant de tal comissió, tant per sessió, tant de la possibilitat (algun se la reserva) d'actuar a l'empresa privada... La suma evidenciaria els sis, set o vuit mil euros mensuals que fan petar, per no anar més lluny, mitja dotzena llarga d'alcaldes altempordanesos. I els quatre, cinc o sis mil euros que, en

el món real, no sé pas on anirien a buscar un parell de dotzenes de regidors de la comarca, pluriempleats -ja ho hem dit: no plurienfeinats- a l'Administració.

Pàramo | A partir de les declaracions del cínic Rubalcaba, molts dels que cobren nòmina grassa s'han esquinçat l'Armani escandalitzats per la persistència de la Diputació. Però concedim-los el mínim de credibilitat per fer-los una pregunta: com que tot aquest invent -províncies i diputacions- és espanyol, ¿què en faríem i faríem de l'estructura política fonamental que són les províncies? Pàramo s'ha desmarcat del fariseisme proposant canalitzar l'energia independentista a través d'aquesta administració *departamental*.

La cruïlla de Garrigàs | Per exemple, perquè n'hi ha d'altres. Per passar -entrar o sortir- de l'N-II a la comarcal que mena al poble -i a Arenys, Palau de Santa Eulàlia, Vilaür...-, cal protagonitzar un acte temerari, grat als partidaris d'emocions fortes. L'encreuament és en angle recte, i els aspirants a entrar o sortir de l'N-II, per protegir-se dels que van o vénen de Figueres a Girona, no disposen ni de carrils d'acceleració-desacceleració laterals ni d'espai d'espera central. Girar cap a Garrigàs venint de Figueres, o cap a Creixell venint de Girona, situat sobre la línia blanca al bell mig de la calçada i esperant que dos ca-

mions es creuin en el punt que espereu -anant bé us passaran a pocs pams-, llançats a 100 per hora cada un, quant a l'adrenalina, supera el ràfting i el *bar-rànquing*, i deixa el *pònting* com a joc de bolquers. Coses de la inefable N-II.

EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohías

Josep Vicente | Durant els anys de la Transició, els polítics eren fets amb un altre material. No sé si millor; pitjor, diria que no. Avui dia, ser polític pot ser perfectament un ofici, una carrera professional; abans era una vocació, o potser una cosa més etèria: era una epifania, una revelació de servei; això sí, a peu de carrer. Tot i que sé que a molts dels polítics d'aleshores no els hauria agradat aquesta definició tan alada, no sabria descriure-ho d'una altra forma. Bulfímics en el treball altruista, semblaven novicis fent mèrits per a destins més elevats. I això era bo. De noms, en podria dir molts (en aquells moments, els joves d'aleshores assistíem als mítings polítics com qui va de festa), però avui vull anomenar Josep Vicente, traspasat aquesta primavera passada, i ja recordat al número anterior d'aquesta mateixa

>> Capçalera d'El Punt Avui.

>> Ajuntament de Roses.

>> Josep Vicente a l'alcaldia.

